

Alvoco das Várzeas, 29 juli 2009

Beste allen,

Af en toe klinken er vreugdekreten uit de richting van het zwembad. Het zijn de kinderen die bij ons te gast zijn. Het fantastische weer, zo rond de 30 graden, lokt iedereen naar buiten. De één maakt een broodje klaar in de buitenkeuken, iemand anders leest een boek onder de parasol en weer een ander neemt een duik. En hoewel alle vijf appartementen verhuurd zijn, heeft iedereen de ruimte. De recessie belemmert de belangstelling voor onze accommodatie niet. Integendeel, dankzij mond tot mondreclame, onze website, het boekje *Kidsproof vakanties in Zuid-Europa* én reisorganisatie Girassol beleven we een topjaar.

We hebben in ons vierde seizoen ook voor het eerst het gevoel dat alles loopt zoals het moet. Natuurlijk blijven er altijd dingen te verbeteren. Een nieuwe buitenkeuken staat hoog op het lijstje, evenals de inrichting van de gemeenschappelijke ruimte onder de appartementen. Maar we hebben de zaken aardig naar onze hand gezet en we kunnen de gasten de kwaliteit bieden die we zelf belangrijk vinden. Af en toe koken we voor de hele bups en omdat het 's avonds nog behoorlijk afkoelt, zitten we aan lange tafels onder onze luifel in de luwte achter het huis.

Na het overlijden en de drukbezochte crematie van Hans' moeder in mei, bleef Hans nog een paar dagen in Hengelo, ook om de verhuizing van zijn vader, die Alzheimer heeft, voor te bereiden. Ik vloog al snel terug naar Portugal om de zorg voor de quinta en de katten weer over te nemen van de gasten die we voor een paar dagen de zaken hadden toevertrouwd. Het Nederlandse echtpaar dat de appartementen had geboekt voor de viering van hun 40-jarige huwelijk, had ons *resort* met kinderen en kleinkinderen écht exclusief ter beschikking gehad.

Zes weken na thuiskomst vertrok Hans opnieuw met de auto en de aanhanger naar Nederland. Dit keer om zijn vader daadwerkelijk met de verhuizing te helpen, overtollige spullen mee terug te nemen, zijn vaders auto te verkopen en een 'web' te weven van vertrouwde mensen die een oogje in het zeil houden. Op dat soort momenten wreekt de afstand zich wel.

Aki, onze tweede Beauceron, bleef dit keer bij mij in plaats van bij zijn Nederlandse fokker, die hem af en toe te logeren heeft. Sinds Aki bij ons woont, is het contact met de dorpsbewoners inniger geworden. Hij is tien maanden oud en al flink uit de kluiten gewassen, maar zeer vriendelijk, gehoorzaam en aibaar. Het is gezellig om regelmatig even 'een rondje dorp' met hem te doen, omdat iedereen een praatje begint en we nu aardig kunnen terugbabbelen. Maar we hebben ook veel goodwill gekweekt door de onthulling van een bronzen In Memoriam plaquette op de muur boven één van de levada's. In 1958 verdronk daar de 7-jarige molenaarsdochter, een drama waarover we al veel mensen hadden horen vertellen. Tijdens een intieme ceremonie waar één van haar zussen én Hans een toespraakje hielden, werd ze herdacht. Met het gedenkplaatje is Emília da Conceição Lopes, vijftig jaar na dato, voorgoed uit de anonimiteit gehaald.

Tussen de bedrijven door rondde ik het tweede trimester af van mijn studie 'Portugees voor buitenlanders'. Mijn kamer in Coimbra had ik in februari al opgezegd. Ik wilde met het oog op de toenemende boekingen in het voorseizoen zoveel mogelijk lessen in twee dagen concentreren. En dat lukte. De 'bende van vier', te weten een Hongaarse, Bulgaarse, een andere Nederlandse en ik, zag zelfs kans om af en toe wat speelsheid toe te voegen aan de overwegend klassikaal gegeven lessen. Gedichten en taalspelletjes zijn in de ogen van de docenten al snel te frivol. Maar we slaagden met glans voor het mondelinge en schriftelijke examen en via skype – wát een uitvinding! – bespreken we nu een eventueel vervolg.

Vermeldenswaard tenslotte is dat we voorzichtig het ecologische pad zijn ingeslagen. Er zijn twee zonnepanelen op het dak geïnstalleerd waarmee vanaf heden ons drink- en badwater wordt verwarmd.

Tot de volgende keer! Josephine en Hans